

De Barcelona a Beirut per treballar amb refugiats

Un barceloní explica com està vivint el Líban el drama dels refugiats sirians i la seva experiència del dia a dia en una societat multicultural on conviuen diferents credos en un equilibri inestable.

01/01/2016

«És clar que hi ha de tot, però em sembla que en general els libanesos són un exemple [en relació a

l'acollida de refugiats]. El Líban va ser ocupat per Síria durant anys. Hi havia controls sirians i de vegades humiliaven els libanesos. En aquests moments els libanesos podrien fer-los pagar el que van patir, però no és així. La situació econòmica al Líban és molt pitjor que la d'Espanya i a la gent no se li ocorre pensar que no podem rebre'ls perquè hi hagi crisi». Rafael Però és un pedagog barceloní i viu al Líban des de fa 2007, on és responsable de projectes educatius i assistencials per a Síria, Egipte i Líban en una fundació.

El Líban ofereix un punt de vista privilegiat per veure l'onada de refugiats sirians que ha començat a arribar a Europa en els últims mesos. Amb una població de poc més de 4 milions d'habitants i una extensió equivalent a un terç de Catalunya, aquest país ja ha depassat el milió de refugiats segons dades de l'ACNUR.

Davant la possibilitat de sentir-se ultrapassat per la realitat, l'experiència de Rafael, primer amb immigrants al Raval de Barcelona i ara al Líban, el porta a marcar una ruta de camí: «La caritat és ordenada, primer cal centrar-se en els més necessitats i lògicament en els més pròxims, com la família. En la nostra societat aquesta caritat, aquestes obres de misericòrdia, moltes vegades les deixem per quan tingui temps o per moments de l'any en els quals per la seva naturalesa, truquen a la porta de la meva consciència, com el Nadal. Això és millor que res, però penso que per ser cristià ha de ser quelcom constant en la meva vida».

Tornant al drama dels refugiats, «d'una banda -argumenta- se li demana al Líban que rebi més refugiats i, d'altra, en altres països es fa molt poc per ells. El Líban té una situació política i econòmica molt

delicada. A més dels refugiats sirians hi ha refugiats palestins i iraquians.»

Per la seva feina ha pogut viure situacions excepcionals: «En el meu primer projecte al Líban ateníem refugiats iraquians. En una activitat hi havia un nen de 12 anys que vessava alegria. Parlem una estona i m'explica que havia vist com havien matat part de la seva família pel fet de ser cristians. Vaig voler oferir-li un pensament sobrenatural però abans de dir res em va dir: 'Rafa, no et preocupis: els he perdonat i reso cada dia perquè canviïn i es converteixin'».

Convivència interreligiosa

Els libanesos són «gent hospitalària i oberta» que viuen el fet religiós com una dimensió més de la vida social: «La gent pot tenir més o menys formació religiosa, però gairebé tothom creu en Déu. No tenen problemes per manifestar la seva

pietat i em sembla que això crea un clima de fe. Insisteixo que es fa de forma natural. La gent no creient no es troba en un ambient difícil i d'imposició per la manifestació de les creences. No: saben viure de forma espontània i respectuosa. Si vols visitar una mesquita, et treus les sabates; i, si vols entrar al santuari, et cobreixes les espatlles i a ningú se li ocorre criticar per això».

Això no vol dir que no hi hagi cap problema de convivència entre les diferents confessions: «Al Líban hi ha llibertat religiosa, però hi ha molts matisos», diu. Per exemple, assegura que els musulmans tracten amb gran respecte els sacerdots cristians i ningú se sent ofès si veu una persona resant el rosari pel carrer. Tampoc s'ajusticien els musulmans conversos, «tot i que sí que hi ha gent que ha patit persecució per haver-se convertit».

Explica que en aquests casos és fonamental tenir tacte, ja que «els musulmans se senten ferits, és com si haguessin perdut un fill». Es tracta - segons el seu punt de vista- de mantenir un equilibri: «En molts casos, no cal que sigui secret. Això sí: sempre discreció». En qualsevol cas, ell ha trobat en l'actitud de sant Josepmaria una guia: «Estimava molt la llibertat i respectava tothom, però no renunciava a les seves creences. Qualsevol persona de qualsevol cultura o religió es sentia molt apreciada i, al mateix temps, sant Josepmaria sabia comunicar-los la fe cristiana amb naturalitat i de forma agradable. Intento fer el mateix i la gent ho nota i agraeix».

En contrast amb la vida al Líban, al Rafael li dóna la impressió que els cristians europeus «d'una banda, podem aburgesar-nos una mica i, de l'altra, anar tan ràpid per la vida que no tinguem temps per a Déu i els

altres. Moltes vegades la gent treballa per enriquir-se i això és una pobresa per a la societat i per a la persona. Cal treballar per desenvolupar-se com persona i la persona es desenvolupa amb els altres».

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/de-
barcelona-a-beirut/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/de-barcelona-a-beirut/) (09/08/2025)